RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 240.996 van 13 maart 2018
in de zaak A. 219.991/XIV-37.160

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
destaatssecretaris voor Asiel en Migratie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Orchideestraat 61A
bij wie woonplaats wordt gekozen

XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Walter Damen
kantoor houdend te 2600 Berchem
Elisabethlaan 122
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 10 augustus 2016, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 171.438 van 7 juli 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 12.144 van 14 september 2016.

De verzoekende partij heeft een toelichtende memorie ingediend.

Eerste auditeurMarijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 10 januari 2018.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tine Bricout, die *loco* advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verzoekende partij, is gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Op 26 februari 2016 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van verweerder een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Verweerderstelt op 25 maart 2016 tegen de voornoemde beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingen-betwistingen vernietigt de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten van 26 februari 2016 met een arrest van 7 juli 2016. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij werpt in een eerste middel, dat zij in de memorie van wederantwoord herhaalt, de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen1, 7, eerste lid, 3°, 39/2, § 2 en 39/65, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 'betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' (hierna: de vreemdelingenwet) en van "het algemeen rechtsbeginsel van de jurisdictionele motiveringsplicht".

In een eerste middelonderdeel voert de verzoekende partij aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest oordeelt dat de verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet kan schragen omdat deze bepaling niet kan worden toegepast op een burger van de Unie, terwijl huidige verweerder hieromtrent geen middel had geformuleerd in het verzoekschrift tot nietigverklaring. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan bij een annulatieberoep op grond van artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet slechts overgaan tot de nietigverklaring van een beslissing wanneer aan de hand van een aangevoerd middel wordt vastgesteld dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. De verzoekende partij beklemtoont dat huidige verweerder voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet heeft betwist dat in het oorspronkelijk bestreden bevel op correcte wijze toepassing werd gemaakt van artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet en dat huidige verweerder er evenmin een schending van artikel 43 van de vreemdelingenwet heeft aangevoerd. Huidige verweerder meende enkel dat de motivering van het aanvankelijk bestreden bevel te summier was. De verzoekende partij besluit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn annulatiebevoegdheid heeft overschreden door in het bestreden arrest

ambtshalve een middel te ontwikkelen tegen het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Beoordeling

5. Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat huidige verweerder als verzoeker voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een eerste middel enkel de schending heeft opgeworpen van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 'betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen'. Dit middel is als volgt uiteengezet:

> "Het bevel o[m] het grondgebied te verlaten verwijst enkel en alleen naar het feit dat hij onder aanhoudingsmandaat was geplaatst wegens slagen en verwondingen van 18 februari 2016 tot 26 februari 2016 en dat hij een actuele werkelijke en voldoende ernstige bedreiging zou vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving. Daarnaast wijdt men nergens uit over de feiten.
>
> Verzoeker kreeg dit bevel betekend op het moment dat hij de gevangenis mocht verlaten. Verzoeker heeft slechts een week in voorhechtenis gezeten. Indien verzoeker een dermate grote bedreiging zou vormen voor de Belgische samenleving, dan zou hij niet al na een week de gevangenis mogen verlaten, gelet op het feit dat de Wet op de voorlopige hechtenis het gevaar op de openbare veiligheid en orde als één van de criteria hanteert om iemand in voorlopige hechtenis te houden. Gelet op de grote implicaties van een uitwijzing, in de zeer beperkte motivering een schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel."

In het bestreden arrest wordt verwezen naar artikel 43 van de vreemdelingenwet en naar artikel 27 van de "Burgerschapsrichtlijn", zijnde richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 'betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van

Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG**',** waarvan het voormelde artikel 43 de omzetting vormt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt vervolgens dat "artikel 43, eerste lid, 2), van de vreemdelingenwet stelt dat om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen uitsluitend gebaseerd mogen zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene", dat in het aanvankelijk bestreden bevel "enkel tot tweemaal toe [wordt verwezen] naar een strafrechtelijke kwalificatie die aan een aanhoudingsmandaat ten grondslag ligt", dat niet *in concreto* wordt weergegeven "over welke feiten het gaat en welk persoonlijk gedrag laakbaar is" en dat "een strafrechtelijke veroordeling conform artikel 43, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet op zich geen reden mag zijn voor het beperken van de vrijheid van een Unieburger en a fortiori dus geen aanhoudingsmandaat". De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt verder dat de verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet het aanvankelijk bestreden bevel niet kan schragen aangezien op grond daarvan een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven aan een vreemdeling die door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, dat deze bepaling niet kan worden toegepast op een burger van de Unie en dat in het aanvankelijk bestreden bevel alleszins "enkel [wordt] gemotiveerd aangaande de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving waarnaar wordt verwezen in artikel 43, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet".

In het eerste middel van het verzoekschrift tot nietigverklaring werd enkel het beperkte karakter van de motivering van het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten bekritiseerd. Deze kritiek werd als dusdanig niet betrokken op de voorwaarden van artikel 43, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet en er werd evenmin aangevoerd dat geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden gegeven met toepassing van artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet omdat huidige verweerder een burger van de Unie is. Door het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te

toetsen aan de artikelen 7, eerste lid, 3°, en 43, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet zonder dat hij daartoe was gevat, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ambtshalve uitspraak gedaan over een schending van die bepalingen, zonder dat blijkt dat ze van openbare orde zijn, en aldus zijn in artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid als annulatierechter overschreden.

Het eerste onderdeel van het eerste middel is gegrond en deze vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest.

V. Begroting van de rechtsplegingsvergoeding

6. In het verzoekschrift tot cassatie en de toelichtende memorie vraagt de verzoekende partij verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding, waaronder een rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 700 euro.

Vermits verweerder als in het ongelijk gestelde partij tweedelijns juridische bijstand geniet en de verzoekende partij geen kennelijk onredelijke situatie aantoont, dient dit bedrag overeenkomstig artikel 30/1, § 2, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State te worden herleid tot 140 euro.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 171.438van 7 juli 2016van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. Verweerder wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200euro en een rechtsplegingsvergoeding van 140 euro, die verschuldigd is aan de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertien maart tweeduizend achttien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Patricia De Somere,	staatsraad,

met bijstand van

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Joris Casneuf	**Geert Debersaques**